

Santa Montefiore
De dochter van de imker

Band 1

2014
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Tekanasset Island, Massachusetts, 1973

Het door de elementen verweerde clubhuis van de Crab Cove golfbaan is met zijn grijze dakleien opgetrokken in dezelfde stijl als de meeste andere huizen en gebouwen op Tekanasset Island, maar het is ook een van de aantrekkelijkste. Het dateert uit het eind van de negentiende eeuw, toen een groep vrienden uit Boston besloot dat elk zichzelf respecterend eiland een golfbaan hoorde te hebben. En dus lieten ze er een aanleggen, met een clubhuis dat de westelijke kustlijn domineerde en vrij uitkeek over de oceaan. Op een grazige heuvel rechts van het clubhuis verheft zich een vuurtoren, als een rood-witte zuurstok, die tegenwoordig meer dient als baken voor vogelaars dan voor verdwaalde zeelui; links liggen goudgele stranden waarachter met helmgras begroeide duinen zich aaneenrijgen als golven getooid met kammen van wilde rozen. Een minder wilde rozensoort bedekt de muren van het clubhuis, en in de border daaromheen bloeien hortensia's met een overdaad van dikke, bolvormige bloemen. Het effect is zo betoverend dat niemand zich eraan kan onttrekken. En boven dat alles, in de zilte wind uit zee, wappert de Amerikaanse vlag op het grijze dak van het clubhuis.

Door de geïsoleerde ligging – het eiland is slechts bereikbaar per boot of met kleine vliegtuigen – heeft de Industriële Revolutie, die het aanzicht van Amerika voorgoed veranderde, Tekanasset onberoerd gelaten; de keienstraatjes en de schilderachtige, op de stijl van de quakers geïnspireerde bebouwing zijn onveranderd gebleven en het eiland koestert zich nog altijd in een slaperig, weemoedig ritme waarin ouderwetse waarden harmonieus samengaan met de traditionele architectuur.

Op Tekanasset vind je geen ontsierende verkeersborden en stoplichten, en de bloeiende winkels in het dorp zijn charmante boetieks waar linnengoed, cadeauartikelen en luxetoiletspullen worden verkocht, naast ambachtelijke lokale producten zoals schelpenwerk en rieten manden. Tekanasset is nostalgisch, romantisch, maar niet wereldvreemd. Vanuit heel Amerika komen er beroemde schrijvers, acteurs en mensen uit de muziekwereld naar het eiland, op de vlucht voor de hectiek van de grote stad, aangetrokken door de frisse zeelucht en de inspirerende natuur. Maar ook rijke zakenlieden verruilen de financiële centra van de wereld maar al te graag voor Tekanasset, om er de zomer door te brengen met hun gezin.

De Crab Cove golfclub vormt nog altijd het hart van het eiland, precies zoals de Bostonse vriendenclub dat ooit voor ogen had, maar de club is inmiddels niet

langer het middelpunt van roddels en geruchten zoals in de jaren zestig en zeventig, toen de maatschappij zich geconfronteerd zag met ingrijpende veranderingen en het oude botste met het nieuwe, als golven die stukslaan op de rotsen. De jonge mensen die destijds zo hard hadden gevochten om die veranderingen tot stand te brengen, zijn niet alleen oud geworden maar ook minder streng in hun oordeel dan hun ouders ooit waren. Vandaar dat de gesprekken aan de tafeltjes doorgaans ook milder zijn dan vroeger. Maar op die juliavond in 1973 verkeerden de dames van de Crab Cove golfclub in een staat van koortsachtige opwindning, door iets waaraan tegenwoordig niemand ook nog maar één woord zou vuilmaken. Ze hadden amper naar hun bridgekaarten gekeken, toen de kwestie die op het puntje van hun tong balanceerde, er in een explosie van verontwaardiging vanaf tuimelde.

‘Ik vind het volstrekt immoreel, kindje, en ik moet zeggen dat ik me plaatsvervangend schaam,’ zei Evelyn Durlacher met het enigszins lijzige accent waaruit bleek dat ze uit Boston kwam. Ze tuitte afkeurend haar vuurrode lippen. Evelyn was het vleesgeworden symbool van fatsoen en correctheid. Alles aan haar weerspiegelde haar conservatieve waarden en normen en haar verheven morele maatstaven, van haar onberispelijke kasjmier twinsets en haar onberispelijke kastanjebruine kapsel, tot haar schitterende huis en haar wel-

gemanierde kinderen. Niets ontsnapte aan haar aandacht. En met diezelfde gewetensvolle toewijding – en een volslagen gebrek aan ruimdenkendheid – oordeelde ze over haar omgeving. ‘Dat was vroeger wel anders, toen wij jong waren... Als je toen alleen wilde zijn met een man moest je zien dat je je chaperonne kwijtraakte. Maar de jeugd van tegenwoordig laat zich niks meer zeggen en trouwens, volgens mij is er ook helemaal niemand meer die een oogje in het zeil houdt.’ Ze tikte met haar rode nagels op de tafel. ‘Wat een afschuwelijk slechte kaarten,’ zei ze met een afwezige blik op wat ze in haar hand hield. ‘Het spijt me, Belle, maar ik ben bang dat je aan mij niet veel zult hebben.’

Belle Bartlett bestudeerde haar eigen kaarten, die niet veel beter waren. Ze nam een gretige trek van haar sigaret en schudde somber haar blonde krullen. ‘De jeugd van tegenwoordig,’ verzuchtte ze. ‘Ik zou niet jong willen zijn in deze tijd. Vroeger, in de jaren veertig, vijftig, kende iedereen zijn plaats. Maar tegenwoordig zijn alle grenzen vervaagd. En we hebben geen andere keus dan ons aan te passen. Als je het mij vraagt, zijn die jongelui gewoon de weg kwijt. Ik vind dat we niet te hard over ze moeten oordelen.’

‘O, Belle, jij probeert altijd het goede in iedereen te zien. Maar zelfs jij zult toch moeten toegeven dat Trixie Valentine te ver is gegaan,’ hield Evelyn vol. ‘Een echte

dame doet zoiets niet. Een echte dame jaagt niet achter de mannen aan. Die láát op zich jagen. Ik vind het werkelijk stuitend.’

‘Het is niet alleen stuitend, Evelyn, het is ook erg onnadenkend.’ Sally Pearson schudde arrogant haar weelderige kastanjebruine lokken. ‘Door zichzelf op die manier aan te bieden, besmeuren meisjes hun reputatie. En dat valt nooit meer terug te draaien.’ Ze gebaarde glimlachend en zelfingenomen met de sigaret tussen haar gemanicuurde vingers, denkend aan de voorbeeldige jongedame die ze zelf was geweest. ‘Een man heeft behoefte aan de jacht, de vrouw moet een prooi zijn die het waard is om voor te vechten. Meisjes geven zich tegenwoordig veel te gemakkelijk. Toen wij jong waren bewaarden we onze deugdzaamheid voor de huwelijksnacht.’ Ze snoof giechelend. ‘En als we dat niet deden, dan zorgden we er wel voor dat niemand het te weten kwam.’

‘Arme Grace, ik vind het echt heel erg voor haar wat haar dochter heeft gedaan,’ voegde Belle er vol medeleven aan toe. ‘Het is een schande. Trouwens, ook hoe wij ons als aasgieren op de brokken stortten.’

‘Maar, meisjes, dat hadden we toch eigenlijk wel kunnen verwachten?’ Blythe Westrup voelde nuffig aan haar gitzwarte opgestoken haar. ‘Ze zijn Engels! En de Engelsen mogen de óórlog dan hebben gewonnen, hun fatsóén hebben ze verloren. Lieve hemel, de ver-

halen uit die tijd zijn werkelijk schokkend. Die meisjes waren volledig hun verstand kwijt...'

'En niet alleen hun verstand.' Evelyn trok veelbetekend een wenkbrauw op.

'O, Evelyn!' hijgde Sally. Ze stak haar sigarettenpijpje tussen haar lippen om haar glimlach te maskeren. Haar vriendinnen mochten niet zien hoezeer ze genoot van het schandaal.

'Maar weten we nou wel zeker dat ze er met hem van door is?' vroeg Belle. 'Misschien is het gewoon een kwaadaardige roddel. Trixie is altijd al een bijzonder kind geweest, maar met het hart op de goede plaats. Iedereen staat altijd veel te snel klaar met zijn kritiek. Als ze niet zo beeldschoon was, zou niemand aandacht aan haar besteden.'

Evelyn keek haar doordringend aan; in haar woedende blik schitterde een onverholen rivaliteit. 'Ik heb het rechtstreeks van Lucy,' verklaarde ze op besliste toon. 'Die heeft het me vanmorgen zelf verteld. En mijn dochter weet waar ze het over heeft! Ze heeft ze vanmorgen in alle vroegte uit een boot zien stappen. Het ging allemaal erg stiekem en ze zagen er behoorlijk verfromfaaid uit. Die jongen is ook Engels en hij...' Ze kneep haar lippen zo stijf op elkaar dat ze bijna niet meer te zien waren. 'Hij speelt in een rock-'n-rollband.' Ze articuleerde minachtend, alsof het een vies woord was. Belle begon te lachen. 'O, Evelyn, rock-'n-roll is echt

niet meer van deze tijd! Volgens mij zit hij eerder op de lijn van Bob Dylan dan van Elvis Presley.'

'O, dus jij wist het al?' Evelyn klonk gepikeerd. 'Waarom zeg je dat dan niet?'

'Evelyn, het hele dorp praat erover! Ze komen uit Engeland en het zijn knappe jongens. Dat niet alleen, ook veelbelovend, voor zover ik heb begrepen.' Bij het zien van de zure trek op Evelyns gezicht kon ze een glimlach niet verbijten. 'En ze blijven de hele zomer. Ze logeren bij Joe Hornby.'

'Allemachtig! Logeren ze bij Joe? Nou, we weten allemaal wat een zonderling dát is!' zei Sally. 'Hij beweert dat hij dikke maatjes is met Mick Jagger, maar die heb ik hier nog nooit gezien!'

'Dat geldt trouwens voor al die beroemde vriendjes van hem. Hij kent ze allemaal, zegt hij altijd. Maar het is gewoon een opschepper,' zei Blythe.

'Het schijnt dat die jongens bezig zijn met een album, en dat Joe ze helpt,' vervolgde Belle. 'Hij heeft tenslotte een opnamestudie in zijn souterrain.'

'Ach, schei nou toch uit! Joe heeft in geen vijftig jaar meer iets geproduceerd!' zei Sally. 'En zelfs in zijn hoogtijdagen kwam hij niet boven de middelmaat uit. Hij heeft zijn tijd gehad. En trouwens, wie financiert dat allemaal? Het bestaat niet dat het geld van Joe komt.' Belle haalde haar schouders op. 'Dat weet ik niet, maar het schijnt dat hij in de herfst met ze op tournee gaat,

het hele land door.’ Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat moet een fortuin kosten.’

Evelyn besloot het gesprek weer op het schandaal te brengen. Na een blik om zich heen dempte ze haar stem. ‘Volgens Lucy zijn Trixie Valentine en Suzie Redford – dat zijn vriendinnen van elkaar – op vrijdagavond met de band in een boot vertrokken. En ze zijn vanmorgen pas teruggekomen. Suzie heeft Lucy op het hart gedrukt dat ze er met geen woord over mocht praten. Tegen niemand. Dus het is wel duidelijk dat hun ouders van niks wisten. Ik weet niet wát ze allemaal hebben uitgespookt, maar daar lijkt me niet veel verbeelding voor nodig. We weten allemaal hoe dat soort mensen leeft. Walgelijk, dat is het!’

‘Misschien dacht Grace dat Trixie bij Suzie was!’ opperde Belle. ‘Er moet toch een verklaring voor zijn.’ ‘Volgens mij kan die Suzie Redford doen en laten wat ze wil.’ Het was Sally die dat zei. ‘Er worden in dat gezin totaal geen grenzen gesteld.’

‘Nou, mij verbaast het,’ zei Belle zacht. ‘Trixie is niet de makkelijkste. Maar ik kan me niet voorstellen dat ze voor drie dagen de benen zou nemen zonder iets tegen haar moeder te zeggen. Bovendien zou Freddie dat nooit goed hebben gevonden.’

‘Freddie was dit weekend weg, voor zijn werk,’ vertelde Sally opgewekt. ‘Als de kat van huis is...’

‘Het is allemaal een kwestie van opvoeding,’ zei Blythe.

‘*Cherchez la mère*,’ voegde ze er onheilspellend aan toe. Belle drukte haar sigaret uit. ‘Is het niet “*Cherchez la femme*”?’

‘Dat komt op hetzelfde neer, Belle,’ zei Blythe kortaf. ‘Het draait om de moeder. Daar ligt de oorzaak. Grace mag een toonbeeld van deugdzaamheid zijn – en ze is een schat, ik zal de eerste zijn om dat toe te geven – ze is ook veel te toegeeflijk. Trixie heeft een harde hand nodig, en in dat opzicht schiet Grace ernstig tekort.’

‘Dat komt doordat ze er jaren over heeft gedaan om zwanger te worden. Ze heeft de ene miskraam na de andere gehad, met al het verdriet van dien,’ bracht Belle in herinnering. ‘Trixie was zo ongelooflijk gewenst. En ze heeft nooit broertjes of zusjes gekregen, dus het is geen wonder dat Grace haar een beetje heeft verwend.’ ‘Om er maar niet over te hoeven piekeren stort Grace zich, volgens mij, volledig op haar tuinen,’ zei Sally. ‘En neem het haar eens kwalijk, met een dochter als Trixie.’

‘Grace is geweldig, als het op tuinieren aankomt,’ verklaarde Belle nadrukkelijk. ‘Voordat zij hier kwam wonen, waren de tuinen weinig bijzonders. Maar Grace heeft er een paradijsje van gemaakt, dankzij alle kennis die ze uit Engeland meenam en dankzij haar verrukkelijke smaak.’

Evelyn fronste geërgerd. ‘Er is niemand die haar talent in twijfel trekt, Belle. We hebben het over haar rol als